

בוקר מצונן אחד... / נורית פגי

בוקר מצונן אחד הרגשתי משהו מוזר. המשגיחות התלחשו ביניהן והאוויר היה רווי מתח. יצאתי מבלוק הילדים וראיתי שהכל שקט מאוד. המחנה היה כמעט ריק...

חדרתי לבלוק הילדים שם סיפרו לי שכל האסירות נלקחו למשרפות. החולות תופננה לחיסול והבריאות תשלחנה למחנות אחרים...

אמא!

מרחוק ראיתי את השיירה האחרונה של האסירות. התפשטתי ונצמדתי ביניהן. צירומה
הגצתי אל הרופא ואנשיו. תפסו לי את היד כדי לרשום את המספר שהיה צריך להיות
שם, אבל במקרה צדיין לא קיבלתי אותו. הם היו מבולבלים והדוקטור צוח...

... את כל כך צעירה ויפה,
למה את דוחפת את עצמך
במו ידיך לתוך התנור?...

אם תחזרי בשקט לבלוק
הילדים אולי אוכל לצזור
לאימך...

בכיתי וצעקתי שאני רוצה
להיות עם אמא אבל הוא לא
שמע. משגיחה אחת תפסה
אותי ודחפה אותי הצידה...

... מה זה? מה עושה כאן
ילדה? ... החוצה! מיד!

האשה הזאת... שצוודת שם
למעלה, בקצה הדרך...
שמתקרבת... זאת... זאת...

התישבתי בפתח הבלוק
ומרתי בבכי. פתאום,
בין הדמעות, ראיתי אשה.

א מ א !

הייתי כל כך מאושרת... אמא חזרה אלי! ולאחר כמה שעות הוחזרו גם אימהות של
ילדים אחרים ואף אחת מהן לא נשלחה לא למשרפות ולא למחנה אחר...

אושוויץ, 1944